

KIKÖT A KOMÉDIÁS.

Az anyját sosem ismerte, mert születése elvitte az anyja életét. Az apja valami mesterember volt, bognár, vagy kádár, mert erre sem igen emlékezett pontosan. Ha kósza gondolatai az apja körül rajzoltak, egy nagy fekete tagbaszakadt óriás jelent meg a szeme előtt, akinek az arca homályba mosódott s csak a vasvilla bajusza haragoskodott és meredezett, amint a műhely ziláltan elszórt deszkái és abroncsai között kopogtatta a kalapácsot és sűrűn huzogatta elő kék köténye alól az italos-flaskót. Sokszor későn jött haza a mulatozó barátaival, a ház előtt lármát csapva, és egyszer eltűnt, talán Amerikába, talán máshová, ki tudná megmondani, hová, hiszen olyan nagy és terjedelmes a világ, annyi hegy, völgy, erdő, mezőség, város, falu van mindenfelé, annyiféle idegen emberek laknak a szélrózsa minden irányában!

Ő még ott őgyelgett kis ideig, mint maszatos kölyök, a szomszédok között, valami inasságra is be próbálták fogni, de mindig jobban szerette a legények káromkodásánál a varjűfészkeket, a határban a füveket és virágokat, meg a falu ligetbokrai között a furcsa árnyakat, mik mint barna, aranyos és lilás kísértetek mozogtak titokzatosan és izgatott érdeklődését lenyűgözték, úgyhogy az órák gyorsan és észrevétlenül peregtek s ilyenkor csak esteledéskor tért haza, hátulról, a libaólon és kerítésen mászva át, hogy kikerülje a gazdája feleségének a nyakleveseit. Szeretett csavarogni.

Egy kóbor cirkusszal aztán egyszer megszökött. Boldogan itatta az okos kis ponnilovakat, hámoztta a krumplit és minthogy a testi arravalósága, vagyis a művésztelenség, mint a cirkuszisták közt mondani volt szokás, kiderült, eme nem mindennapi pálya titkaiba kezdte beavatni az igazgató. Sok minden irányban kísérleteztek vele, míg végül is elhatározták, hogy szemfényvesztőnek és egyben zsonglőrnek képezik ki a fiút. A becsületes polgári nevét is mással cserélték ki és ezzel a névvel együtt elszakadt az utolsó kötelék is, mely eddigi multjával még összefűzte és most úgy kellett éreznie, hogy merőben újjászületett. Az új neve megválasztását ünnepélyes tanácskozás előzte meg, mert az igazgatónak az volt a nézete, hogy a név minden. Egy szerencsétlenül hangzó név maga a bukás, míg a hangzatos nevek méhükben hordják a karriert és a biztos sikert.

Eme családi tanácskozásban a medvetáncoltató indítványa aratott diadalt.

— Alma Roza legyen a neve, mert így hívták a meghalt szultán udvari kötél-táncosát is, aki minden alkonyatkor végigfutott a Szeráj márványkupolái csúcsán kifeszített drótkötélen és milliókat harácsol össze azzal az egy produkcióval, hogy a Boszporus-szoros fölött is el-sétált a levegőben.

Alma Roza lassankint igen megszerette a kollégatársait, Bumbumot, az erőművészt, Tintinittit, a kis bosnyák leányt, a kis Csincillát, aki fekete ponnin lovagolt, Lord Derbyt, a kerékpáros bajnokot, meg a légtornász-testvéreket, meg a többieket mind, mert igen bajtársias szellem honolt körükben és a jót, rosszat mindig testvériesen megosztották egymás között. Így jártak be mind nagyobb helyeket, mint az utazó cigánykaraván, imádván a kellemes, virágos tavaszt és a nyárt, undorodván a mocskos, nyirkos lélekzetű őszi hónapoktól és a megfagyott arcú Tél apótól. A tél a gyakorlatozások és előkészületek, meg tervezgetések jegyében mult el és a művésztágokon, akik nem tudták taps nélkül álomra hajtani nyugodtan fejüket, a kedvetlenség madara tollázkodott, de Juszuf Aga, a pocakos igazgató, a társulat bohóca, mindig valami újszerű tréfával és ötlettel kacagtatta meg a többieket. Tintinitti pedig vékonyka hangon, hárfát pengetve, ismeretlen bosnyák dalokkal szórakoztatta a bor mellett üldögélő pajtásokat.

Aztán egyszer hirtelen váratlan csapás érte mindnyájukat, amikor Juszuf Aga egy szép napon fölcserélte a földi birodalmát a Mohamed paradicsomi rózsáival, ha csakugyan igazhitű muzulmán volt. ha pedig, mint Lord Derby állította, csak afféle Dunántúlon született egyszerű halandó gyaur volt ő is, mint teszem azt Alma Roza, akkor is kapott magának mindenesetre hosszas bolygása után egy igen sok ideig tartó kis kvártélyt a városka temetőjében.

A társaság nem sokáig tartotta magát. Úgy látszik, senki sem tudta Juszuf agát méltóképp helyettesíteni, ami az igazgatást illeti, jó bohóc sem akadt és ekkor szétszakadtak, ki erre, ki arra, hogy máshol próbálják meg a szerencsét. A felszerelést eladták és megosztottak a pénzeket.

Alma Roza Tintinittivel egyedül találta magát. A széthordott cirkuszsátor helyén a vásártér közepén egypár megfeketült öreg cölöp árválkodott és ők ketten cókmojkukat magukhoz véve, mint gyermekkori pajtásokhoz illik, búcsúzkodtak. A piac szélén jámbor polgárok alkudoztak éppen tehenekre, az árendás zsidó boltjából pirosarcú vidám parasztok lépegettek ki áldomás után és a boltajtó előtt gazdátlan kutyák hancuroztak. Alma Roza szeme távévedt a kicsi hepehupás házakon át a falu fölött a határba, mely most tavaszodott. A hegyen a föld és a fák virágban álltak és az erdőben csacsogtak és fáradhatatlanul füttyöltek a madarak, mintha az egész hegyoldalra zengő aranycsillagok szálltak volna le. A kék ég tele volt meleggel és csillogással.

Alma Roza megsörgette zsebében a tallérokat.

— Önállósítom magamat — mondta —, itt vannak a selyemtrikóim mind, egy sem veszett el, egy sem rongyos, itt vannak az üveggolyóim, a késeim, a művészetem szerszámai, minek nekem egy egész cirkuszi társaság? Megélek én a tudományommal a jég hátán is. Hát te, Tintinitti, mit tervezgetel?

— Én hazamegyek, nekem elég volt a kóborlásból. Tudod, mégis, te ember vagy, ti mind férfiak vagytok, nektek más, nektek könnyebb. Aztán meg az anyám is szívesen fogad még engemet, mert már öreg és nem lát majdnem semmit, hát szüksége van a segítségemre. Tudok jól főzni, még szakácsnének is beállhatok... Nincsen igazam? Vágyom egy kis rendes élet után.

Alma Roza lelkesen felelt:

— Te művészno vagy, te mindenhez értész, úgy mosol, sütsz, főzöl, mint egy püspök gazdasszonya. Meglátod, még egy úr is elvesz feleségül. Tintinitti azonban megrázta fejét:

— Az emberek bolondok, de azért te csacsi vagy, Alma Roza. Mit gondolsz, én komédiásno vagyok, akit mindenki szeretett, te is épp úgy, mint Lord Derby, vagy szegény Juszuf aga, akit az Isten nyugasztaljon. Hanem van nekem pénzem, amit a jobb napokban félretettem, szükség esetén abból is megelégedélek valahogy, aztán meg, nem mondom, nem vagyok még csúnya és öreg, valami iparosemberféle tán akad...

Elbúcsúztak.

Alma Roza útnak indult, batyújával a vállán, az alkonyodó faluból a hegyek felé. Lent kékes ködök terjengettek, ott fent, mintha óriás vadakat talált volna el a nap, véres patakok folydogáltak a sziklák tetején.

*

És bolyongott egészen egyedül. Most már nem volt szüksége nagyhangú plakátokra, mik hirdessék még megérkezése előtt a művészetét, mert ez igen költséges dolog, amit elbír ugyan egy egész cirkusztársaság pénztárcája, de nem bír el egy magában álló vándor mutatványozóé. Csak megjelent népeőbb vásártereken és furcsa piros ruháit, csörgősapkáit ezer bámuló állta körül. Bár a sokféle bazárok csillogó kirakatai lekötötték a közönség érdeklődését, az Alma Roza művészete még a lármás piaci zsivajgás közepette is, ahol kereskedő kereskedő mellett kiabálta, kínálgatta a maga portékáját, amint mondani szokás, közfelűnést keltett és tapsot aratott.

Mert a következő rendkívüli dolgokat produkálta: csillogó színes golyókkal labdázott a levegőben, előbb hárommal, aztán mind többel, egészen hétig, majd éles késeket hajigált és égő fáklyákkal dobálódzott: Mindez nem közönséges ügyességéről tett tanúbizonyságot. De midőn kövér nénikék és pocakos bácsik orrából varázsolta ki az ezüst koronást, füléből a tojást és hajukból verebet szedett elő, egy tekintélyes polgár szájából pedig kétméteres madzag került a napvilágra, a feszült kíváncsiság harsogó kacagássá olvadt és a szájatatók megoldották a pénzes harisnyájukat, hogy kellően honorálják a magas élvezetet.

Aztán ismét felszedte a sátorfáját és továbbvándorolt a falvak és hegyek között.

Ezek a bolyongások gyönyörűséggel töltötték el a szívét, de viszont hosszú és magányos bolyongásai között néha eltöprengve, olykor a maga ügyét, sorsát bizonytalan értékűnek ítélte meg. Mert, amint az erdőszélen megpihenvé, kiszedte hátizsákjából a mestersége kellékeit, hogy kissé gyakorolja magát és a késekkel és golyókkal labdázni kezdett, hirtelen kedvetlenség és lankadtság fogta el.

De máskor viszont szokatlan frisséget érzett bizseregni a tagjaiban és elhatározta, hogy újabb attrakciókkal bővíti műsorát.

Igy hányódtak tétován a gondolatai, mindinkább a céltalanságba folyva el és ami a legjobban bosszantotta, amikor a legkellemesebben érezte magát, az országút mellett, a vadkörtefák tövével elheveredve és a madarak a vetéseken érdekesebben pittyegtek, mint valaha, hirtelen, mint a forgószél, valami vágy rohanta meg, hogy felpattanjon és elfusson a legközelebbi faluba és hallja beszélni, lármázni, veszekedni az embereket.

Feltekingott és izgatottan várta, hogy valami utasember, szekérféle felbukkan a szemhatáron és ő megkérdezzé:

— Mi újság arra, maguk felé?

Csakugyan ott baktat egy szekér. Még messze van, alig hogy látszik és a délutáni nap sugara káprázatot von elé. De lassan bár, azért mégis közeledik és harisnyás öreg székeleyt pillant meg a felkőnyöklő Alma Roza, amint bele-belecserdít a levegőbe és ösztökéli a lovakat. Méltóságos nyugalommal szippantja az agyarára tett pipacsutorát és amint odaérkezik, rosszul lepezett kíváncsisággal sandít Alma Roza felé, meg-hökkenve a furcsa bohócos trikóöltözetén.

— Adj Isten — köszönti ez az öreg atyafit. — Hová, hává?

Az öreg nagyot pöfékelt és megfontoltan feleldesett:

— Adj Isten. Csak hazafelé tartanék, borvizet fuvarozván az Olton által.

Alma Roza ekkor úgy vélte, hogy igen célszerű volna ránézve, ha ő is a szekérrre telepednék, mivelhogy ő is arra tartana és elfáradt volt a meleg napon.

— Hát csak telepedj — hagyta rá a másik nyugalmasan.

Aztán tovább dőcögött a szekér.

— Ez furcsa maskara, amiben te vagy — tünődött a vén székeley, oda-odacsipentve a szürkék közé. Aztán gyanakvólag pislantott Alma Roza arcába. — Nem vagy te kengyelfutó, vagy csepűrágó? Mert azt úgy gondolom, csak azért, hogy láttam egy ilyen futóbolondot egyszer a faluban, aki csak iramodott, meg iramodott, mintha a szerencsáját kergetné a levegőben...

Alma Roza ekkor megsértve érezte magát.

— Bátyám uram — válaszolta —, mert művész vagyok, azért még nem futok. Igaz, az embereknek más a vélekedése, de azért Juszuf aga sem volt bolond, pedig ő liszttel kente be az ábrázatát és utánozta az állatok hangjait. De ebben a dologban éppen olyan mester volt, mint a kisbíró a dobálásban. Én is labdázom poharakkal, üvegekkel és a szemfényvesztés tudományát tanultam el. A nevem Alma Roza és a török császár arannyal fizette meg a mutatónyomat.

— Az már valami — bölintott a társa —, mert a török császár nagy úr és nem bocsátanak elébe minden szedettvedett. És ha nem füllentek, a szavadból megértem, hogy világotlátott kókler lehetsz. Csak a neved furcsa egy kicsinység, bár magyarnak néznék a beszédedből.

Alma Roza, ez a művésznevem, mert másképp Kemény Vencelnek hívtak az apám után.

Az öreg áttette a pipát a szája másik szögletébe és tetőtől-talpig végigmustrálta a társát.

— Hm. Ez különös dolog. Magam is ösmertem a falunkban egy ilyen nevűt. Csak az nem volt ilyen szélfickó, amíg élt. Becsületes kádármesterséget folytatott. Igaz, az is fogta magát egyszer és elvándorolt, de a mesterségét értette, mint a pinty. Nem vagy te valami atyafija?

Alma Roza eltűnődött maga elé.

— Gondolom, az apám lehetett, mert én is erről a vidékről való vagyok.

— Hm. Székelyszentgyörgyről való vagy-e?

— Azt már nem tudnám egész bizonyosan megmondani. Arra nem

emlékszem. Nem tudom, hogy hívták a falut. Hanem az én apám is, úgy gondolom, kádárkodott és egyszer csak elment, úgy mondták Amerika felé. Emlékszem, nagy fekete vasvilla-bajsza volt neki. Erős nagy fekete ember lehetett. Szerette az italt.

— No nézd! Az volt, az, mint egy bivaly, erős és fekete. Sokat időgáltunk együtt valamikor. No nézd, hát te vagy a fia?

— Meghalt volna? — kérdezte Alma Roza.

— Holt híre kelt valahogy. Hm. Hát a fia volnál? Ha megfontolom, bogaras ember volt az öreg is; de hát te hogy jutsz becsületes székely létedre a maskarához? Becsületes, jó képed volna máskép.

— Bátyám, amit én tudok, nem utolsó dolog. Pénzt keresek, megélek és szabad vagyok.

— Hát nem éppen ócsárolni akarom a tudományodat, ámbár mégis csak inkább rendetlen burkusnak való multság az ilyen élet, mint a cigányé, aztán meg abból élni, hogy a többi ember mind bolond! Nincs házad, nincs asszony, aki rád főzzön, mosson, megöleljen. Poronty nélkül sem élet ez a siralomvölgy.

— Való igaz. Valami csakugyan hiányban van az életemben.

— Öcsém, az asszony az, mondom neked. De hát ki megy el veled köszálni hegyen-völgyön át? Nem kapsz ilyen hóbertos fehérnépet, ámbár van köztük elég, aki a bolondját járja.

A szekér kocogása meglassudott. A rudas szürke erősen húzta a lábát. A patkója lemaradt valahol.

— Ez baj — dünnyögte a vén fuvaros —, így sokáig érek haza.

Szerencsére már egy helység házai villantak meg az útfordulónál, pár száz lépésre az orruk előtt. Itt hamar meg lehetett keresni a kovácműhelyt. Csakhogy itt ismét az a baj esett, hogy nem volt a parasztkovács odahaza.

— Átkerült a kocsmába egy pohár italra — világosította fel egy gömbölyű asszonyszemély az öreg székelyt. — Utána futtattam a legényt.

Lehetett várni azokra ítéletnapig is!

— Az nem baj — mondta Alma Roza —, egykettőre megpatkolom a lovat. Bátyám csak tartsa szépen.

Akkor már nagy sereg gyerek viháncolt, mulatozott a pirostrikós csepürágón. Alma Roza izzóra fújatta, verte a patkóvasat és megreszelte a szürke patáját.

A gyerekhad úgy kacagott, mintha legérdekesebb produkcióit mutatta volna be. Pár néni is ott ógyelgett és ünnepélyesen várta, hogy mi lesz?

A patkolás azonban tündöklően sikerült. Az öreg székely elismerőleg szólt:

— Nagy szakértelemmel kezeled a dolgot. Nem jártál te valahol mesterségbe?

— A cirkuszunkban én patkoltam a lovakat. Egy igazi művész mindenhez konyít.

— Ügyesség rejtezik a kezed fogásában.

Frissen perdült tovább a szekerecske. Már estére járt és amint az országúton végigporoszkáltak, az erdőben versenyt futott velük a bujkáló hold és az égboltozaton mind több csillagszem villogott.

A vén atyafi az útról lemutatott a völgybe ostroma nyelével.

— Az ott lent a falu.

Szerpentinán gördültek lefelé. A holdfényben apró házikók lapultak

meg a völgykatlan közepén és a fenyvesekben éjjeli madarak csattogtak. Még úgy egy félórászkát trappoltak a szürkék.

— Itthon volnánk, — szolt leugorva a gyékényről a gazda és Alma Roza is lecekmergett. Bár sem az öreg nem hívta meg, sem a komédiás nem kérdezte, minthogy a multról volt köztük a szóbeszéd, úgy nézték egymást, mint régi ismerősök és tárgyalni sem kellett róla, hogy Alma Roza ott töltsön egy éjszakát. Majd reggel eldől a többi is.

— Zsendice és orda lesz vacsorára — mondta a gazda —, egy pohár marosmelléki is akad. Hé, Amál!

Fiatal, igen tűzrőlpattant menyecske toppant az alacsony szobába. Egy öklömnyi fiúcska is begurult és az Alma Roza megjelenése általános riadalmat keltett az egész háznép előtt, mely lassankint mind beszivárgott.

— Bolond van a háznál! — terjedt el futótűzként a nagy esemény. A gyerek igen megijedt és sírni kezdett, a menyecske pedig meglepett aggodalommal nézegette öreg apját kökényszemével, mintha attól félne, hogy az öreg esze valahogy elcsavarodott.

Am az őszfejú székelyt nem igen zavarta semmi a mennybeli nyugalomban, mondván a leányának:

— Csak hozd a vacsorát, mert éhesek vagyunk.

De látva, hogy az asszonyka még mindig mozdulatlan, így dörmögött:

— Kíváncsiság fúrja a fehércselédet. Csak tálalj, mert evésnél kimagyarázok. Bort is tegyetek fel, mert iszunk.

Az asztalnál aztán meg is indult a magyarázkodás, régi jó idők fel-emelegése, mert haj, az öreg Kemény Vencel pompás egy cimborá volt valamikor, hajdanában. Úgy ivott, mint egy kefekötő és úgy danolt, mint egy kántor, szépen cifrázva, hogy az emberben a bor mind könnyeseppé változott. És szép szál férfi volt, a kutyafáját!

— Te is derekas legénynek látszol, öcsém! Nézd csak, nézd, ha jobban szemügyre vészek, szakasztott mint az apád, a szemed pillantása. A kezed mozgása, ahogy emeled a poharat, a főtartásod. Én mondom neked, kár, hogy bolond madár repült a fejedbe!

Dicsérni kezdte úgy mellesegesen a fiú ügyességét, amit a délután látott, ahogy patkolta a lovat és Alma Rozának ez, tudja az Isten, egyszerre szokatlanul jól esett. Sűrűn hajtogatták a teli poharat és Alma Roza még sűrűbben nézte, vizsgálgatta a szemben ülő kacki menyecskét, akinek a hamvas fehér nyaka, telt keble, gömbölyű karja és ringó csipeje mind nagyobb szomjúsággal töltötte el a legény hatalmas mellében zakatoló, elégedetlenkedő szívet. Mert micsoda gödröcskék nevetgélnek a piros orcákon, milyen huncutul ragyognak azok a sötétkék szemek és pajzánul, ingerkedően kelletti magát az a kis szája, amely még összeszorítva is csak beszél, csacsog és bűnre csábít.

Lassankint összeismerkedtek mind, ahányan az asztalt körülülték, mert telvén az idő, néhány szomszéd is átnézett egy kis elmélkedésre, borozgatásra. Az asszonyka, aki már harmadik éve árválkodott özvegyül, mind szívesebben legettette a legényen elábrándozó ibolyaszemét, mert hiába, nem lehet tagadni, helyre egy ember, erős, szépábrázatú; de azért igen furcsállotta mégis az öltözetét, nevét, beszédét is, ámbátor amellet érdekese is volt, amit a fiú elmesélt.

— Alma Roza! Micsoda név az, semmi hangzása nincsen annak. Az alma, az gyümölcs, Rózának pedig a lányokat szokták keresztelni. Sok

bolondság van ezen a nagy világon! Inkább csak hívják Kemény Vencelnek és legyen valami okos mestersége. A lányok is inkább kedvelik az ilyesmit.

Alma Roza csak hallgatta a szava muzsikáját, amely csak úgy csilgelt, mint egy kicsi ezüstös kocsi, szaladván talán egyenesen a szíve közepébe. Hiába! Szép ez az élet, az erdők, fák, szabadság, kóborlás, minden, de az Ég a megmondhatója, mintha mégis többet érne ez a kívánatos, édes menyecske, akinek a szemében úgyis ott a napsugár, az égbolt, orcáján a hajnal és a rózsa, a szájacskája pedig maga az üdvözülés.

— Nem is mondom, hogy számárság, ha valaki mesterséget tanult, sőt büszke is vagyok rá, hogy úgy patkolok lovat, mint akármelyik kovács, — vetette oda önérzetesen.

Csak akkor vette észre, hogy ahelyett, hogy a bűvészetével kacérkodnék, a kovácstudományával kezd előhozakodni.

Már el volt vetve ezzel a kocka. Az apja egykori cimborái mind megfontolás tárgyává tették a legény esetét, azon a nézetten lévén mindannyian, hogy a Kemény Vencel név többet ér, mint holmi Gyümölcs Róza, vagy miféle Isten csodája, és bár lehet magában tiszteletreméltó a művészi pálya is, de csak nem józan székely ember begyének való. A falu előregedett kovácsa, pláné, lelkesedésbe jött a maga gondolatától.

— Az én Vencel barátomra mindig szívesen emlékezem. A fiát majd csak megmustrálom, hogy érti-e az esetet? Ha arra termett, a műhelyemben jó sora lesz, én már úgyis a végét taposom, bárha még félkézzel forgatom a pörölyt... mégse úgy cseng az üllő, mint hajdanta, régen!

Alma Roza körültekintett és tűnődött, hogy mit is feleljen ő most mindezekre a biztató, csábító, térítgető szép szavakra? A szeme összeakadt a szép asszonyéval. Azok a szemek biztattak, ígérgettek mindent, ami jó, kellemes, egy kis fészket, ahol mindig meg lehet pihenni munka után, meleg kemence mellett, gömbölyű, puha karok között, ha odakint veri a szél a felleget és a faágak kopaszodnak és azon a domborodó fehér keblen talán még sokkalta búbajosabb álmokat lehet végigálmodni, mint amiket az erdők és mezők súgtak a fülébe. A kis gyerek már egészen megbarátkozott vele. Ott lovagolt a térdén, tépdesve, ráncigálva a trikója aranyhímzését, majd a batyuját is buzgón kutatta és hangosan, újjongva felnevetett, hogy felfedezte a sokszínű üveggolyókat és csörgősipkát.

Ekkor Alma Rozának be kellett mutatni a művészetét. Ő úgy találta, soha ilyen frissen, ügyesen még nem produkálta magát. Csakugyan helyeslően tapsolt a nézőpublikum és az asszonyka arca a nagy tetszéstől még jobban kipirult, vagy talántán azért is, mert Alma Roza feléje fordult és néha diadalmasan és hódítóan kacsintott a szemébe, mintha mondaná:

— Látod, mit tudok?

Aztán azzal, hogy az öreg házigazdának az orrából előszedett egy borospoharat, óriási sikert aratott. Mindenki kacagott, a vendégek a hasukat fogták és az asszonyka szemérmatosan simogatta a búzavirágos kötényt.

— Garabonciás diák — dörmögte a vén székely gazda —, ördögökkel cimborálsz.

Alma Roza letelepedett a kicsi menyecske mellé és megpihent. A nagy zsvivajgás még egyre tartott és kiki kifejtette a maga véleményét, ami a szemfényvesztés fogásait illeti. Alma Roza az asszonyra figyelt. A me-

nyecske hol ránézett, hol elkapta a tekintetét. Végre nem állhatta meg szó nélkül.

— Miért néz úgy engemet?

Alma Roza nem tudta hirtelenében, hogy mit is válaszoljon. Csak megfogta szép lassan hatalmas markával az Amál kis kezét. Az asszonyka hagyta, hogy fogja, sőt a legény valami gyöngye szorításfélét is érzett az erős ujjain. A szívét ekkor valami egészen ismeretlen, új, nagy, győzelmes öröm járta át. A poronty, a fiúcska, a sarokban boldogságában felsikoltott. Odanéztek, kissé megijedve. Az Alma Roza batyujából egy egész trikót húzott elő és diadalmasan, mint egy sziú-indián, nekiesett és szagatta.

Csűrös Zoltán.

A HÍD.

*Új kikelet, új álmok, új hitek.
Újult erővel újra építetek
zavarosan kavargó vizek sodra
fölé bizó, reményes áhitat
malasztjából egetverő magosra
új hidat.*

*A sóhajos, bús, remegő sorok,
miknek tövéhez gyakran vér csorog:
lábai lengő, karcsú, könnyű hídnak
s a rímek, miket könnyek gyöngye vet
s mik sort ölelnek, csókra csengve hívnak:
hidivek.*

*Mindig dalokkal zengve zengeni
s a tiszta légben lengve lengeni
fog majd, míg rajta lábad diadalban
büszkén, nesz nélkül, csöndben, álmatag
az örök halhatatlanságba halkan
áthalad.*

Haraszthy Lajos.